

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Ostályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

A tizenhétkoronás ebéd

Forrás:

Népszava

Bp.
(Helv)1920 VI/16
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

361.62 "1920"

Közp. nyomt. XX. cs. 23. s.

A tizenhétkoronás ebéd.

*

A fővárosi népélelmező kirendeltség olcsó ebédakciója. — A husétel prémierje

A fővárosi népélelmező kirendeltsége súlyos feladatot vállalt magára. Még a háboru folyamán fölállított ugynevezett lacikonyhákat tavaly átalakították és a folyton fokozódó drágasággal párhuzamosan öt helyen üzembe helyezték. Az öt étkezőhelyen aránylag olcsón — a mai viszonyokhoz képest — nagyon jutányos áron háromfogásos és kétfogásos ebédet adnak: 10, illetve 7 koronáért. Kedden — amint megemlékeztünk róla — a fővárosi étkezők étlapja kibővült: 7 koronáért külön hussal is szolgáltak annak, aki előző napon megváltotta az utalványokat. Az egyik legforgalmasabb étkezőben látott megfigyeléseinket regisztráljuk:

A fehérabroszos és szemre csinosan terített asztalok körül csupa egymással ismerős ember foglal helyet. A legtöbbje törzsvendég. Az egyik asztalnál három tisztos matróna és egy öreg bácsi folytattak hangos diskurzust, a mellettiük levő asztalnál négy nyomdász ült, pár asztalnál magánalkalmazottak ültek elszórtan; egyébként irodista kisasszonyok és elárulítóleányok, valamint siető munkásokból rekrutálódott az első vendégsereg. A közhivatalnokok leginkább 2 óra után mennek ebédelni.

Az ebéd a leves kukoricadarából és sárgarépbából állott, elég izletes volt. Legjobb volt a babfőzelék, amelynek az elkészítésében — úgy látszik — a fővárosi központi konyhának nagy praxisa van. Az elsőnap husételt vagdalibus volt. A nyilvános helyeken étkező emberek mindig bizalmatlanok az ugynevezett fasirt-

hus iránt, ennek tudható be, hogy kissé idegenkedve kóstoltuk meg. Jó volt, de jéghideg. (Miótan húst is adnak, az evőeszközt késsel kell kiegészíteni, mert nem mindenkinek van zsebkése.) A tézta minősíthetetlenül rossz volt. Nagyon sokan otthagyták. A szárított káposztával, nagyon kevés zsiradékkal és még kevesebb tojással elkészített tézta, amelyet ugyan csak jéghidegen tálaltak föl, egyáltalában nem alkalmas arra, hogy megegyék, bármilyen éhes legyen is az ember.

Ha most még azt is tudjuk, hogy az ebéd mellé községi kenyeret adnak, amely tudvalevően az utóbbi időben nagyon sok jogos kritikát váltott ki, elképzelhető, hogy a sok éhes ember ebéd után jogosan vágyakozott ebédre....

Az illetékes urak ne vegyék zokon tőlünk, ha a keddi ebédéről ezt referálhattuk. Törekedjenek arra, hogy az ételek kifogástalan állapotban kerüljenek a vendégek elé, hogy minél több szegény ember ebédelhessen az étkezőkben. Mert nagy, borzalmas nagy a nyomorúság ebben a városban. Hogy milyen nagy, tessék idefigyelni:

Az asztalunknál főlszolgáló hölgyet megkérdeztük:

- Hányan váltották meg mára a jegyet?
- Ötszázan.
- És hány husjegyet vettek?

Kissé gondolkodott, vajjon megmondja-e az igazat. Végre felelt:

— Összesen öten.

Budapesten olyan nagy a nyomorúság, hogy ötszáz ember közül csak ötnnek van 7 koronája husra. Az ötszáz étkező legjava pedig a dolgozó emberek közül való: munkás, hivatalnok és öreg, jobb napokat látott nyugdíjas. Elmélkedjünk?...

Budapesti fővárosi házinyomdája 1919.